

PRINCEZNA POPELA JE MRTVÁ, AŽ ŽIJE KRÁLOVNA!

KRÁLOVNA PLAMENŮ

LAURA SEBASTIANOVÁ

Královna plamenů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Sebastianová
Královna plamenů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

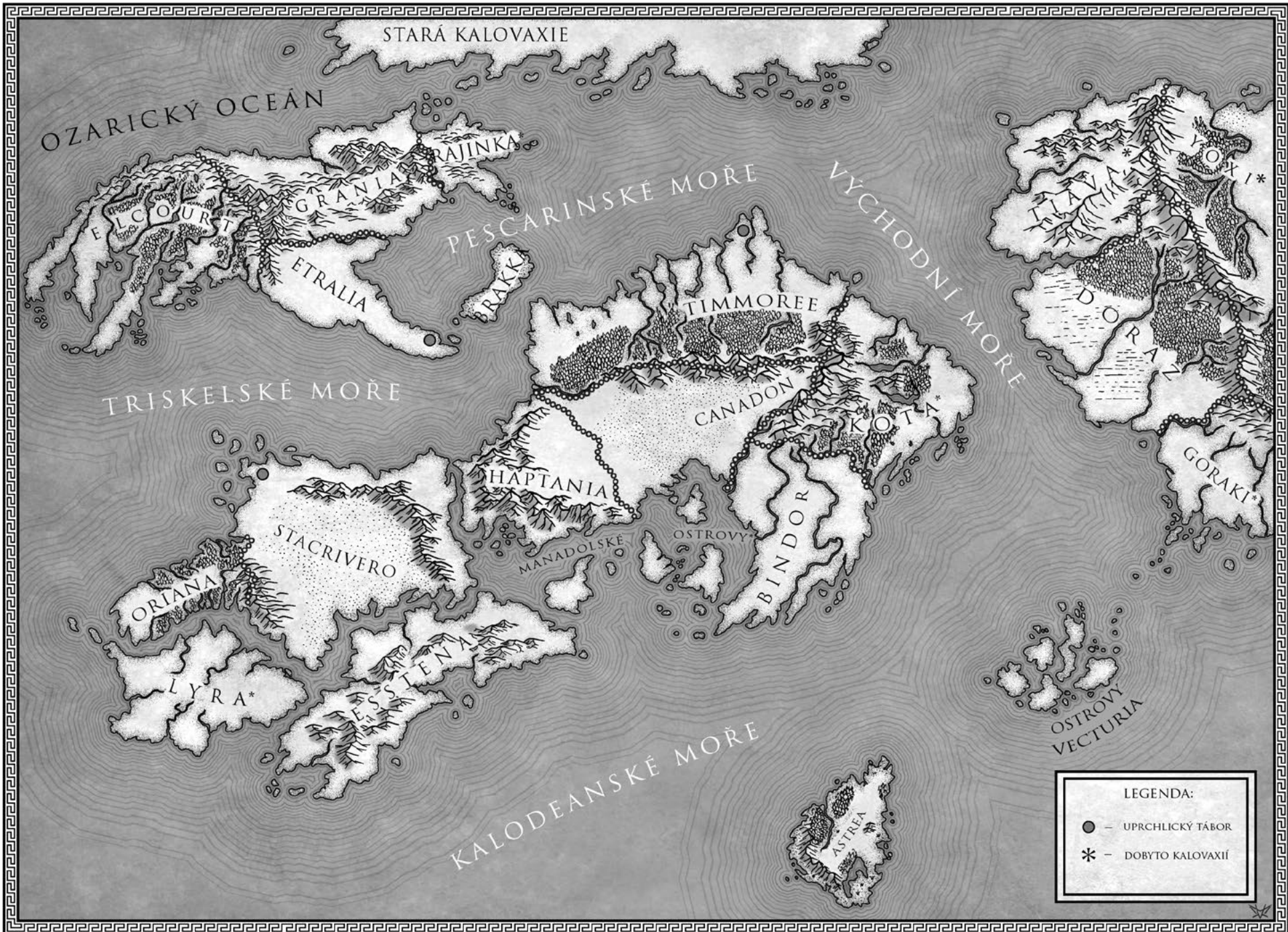
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁLOVNA PLAMENŮ

LAURA SEBASTIANOVÁ

 PRESS

STARÁ KALOVAXIE

OZARICKÝ OCEÁN

ELCOURT
EGRANIA
RAJINKA

PESCARINSKÉ MOŘE

ETRALIA

RAJK

TRISKELSKÉ MOŘE

TIMMOREE

VÝCHODNÍ MOŘE

CANADON

HAPTANIA

BINDOR

GORAKI*

STACRIVERO

MANADOLSKÉ

OSTROVY

ORIANA

LYRA*

SESTENA

OSTROVY
VECTURIA

KALODEANSKÉ MOŘE

ASTREA

LEGENDA:

- - UPRCHLICKÝ TÁBOR
- * - DOBYTO KALOVAXIÍ

*PRO VŠECHNY DÍVKY,
které se nikdy necítily dost silné,
aby se staly hrdinkami vlastního příběhu.
Přesto jimi jste.*

PROLOG

Prvních šest let jsem se matčina trůnu děsila způsobem, jakým se jiné děti bojí bubáka schovaného pod postelí. Byla to hrůza nahánějící věc: vysoká a zlověstně černá, s ostrými hranami a řezbou připomínající tmavé plameny. Pamatuji si, že jsem byla skálopevně přesvědčená o tom, že když se ho dotknu, tak se popálím.

Každý den jsem vídala matku sedat na trůnu a věřila, že ji na sobě schválně drží a jeho obsidiánové prsty se jí zarývají do kůže. Sledovala jsem, jak matku mění v někoho úplně jiného, v ženu, kterou jsem nepoznávala. Něžná maminka, která mě chovala na klíně, líbala na čelo a každý večer uspávala zpěvem, někam zmizela. Na trůnu jako by seděl někdo cizí – žena, jejíž hlas hřimal a záda měla rovná jako pravítko. Pečlivě vyslovovala a čišela z ní autorita. A scházel jí úsměv. Když ji trůn konečně pustil, byla vyčerpaná.

Teď když jsem starší, vím, že trůn nebyl děsivý v tom smyslu, jaký jsem si představovala. Fyzicky matku nedržel. I když na něm seděla, pořád to byla ona. Zároveň chápu, že svým způsobem jsem měla pravdu. Na trůnu opravdu bývala někým jiným než mimo něj.

Matka většinou patřila jenom mně, ale když usedla na trůn, náležela všem.

ODPLATA

Sotva jsem na zesláblých nohou vyvrávorala z ústí jeskyně, oslepilo mě slunce. Zvedla jsem těžkou bolavou paži a zastínila si oči, avšak toto drobné gesto mě úplně vyčerpalo. Kolena se mi podlomila a tvrdě jsem dopadla na zem posetou ostrým kamením. Bolelo to, ale bylo fajn jenom tak ležet, dýchat čerstvý vzduch a vidět *světlo*, ačkoliv ho pro tuto chvíli bylo až moc.

V krku jsem měla takové sucho, že mě páliło pouhé dýchání. Na prstech, pažích i ve vlasech mi zaschla krev. Mlhavě jsem si uvědomovala, že je moje, ale nedokázala jsem říct, kde jsem k ní přišla. V hlavě jsem měla dočista vymeteno. Vzpomínala jsem si, že jsem vstoupila do jeskyně. Přátelé na mě volali, abych se vrátila. A potom... nic.

„Theo,“ osloví mě hlas, známý, ale vzdálený. Zemi tepou tisíce nohou a mně s každým krokem puká hlava. Trhnu sebou a schoulím se do klubíčka.

Ruce se dotýkají mojí kůže – zkoumají zápěstí a pulz za uchem. Jsou tak studené, že mi z nich naskakuje husí kůže.

„Je...?“ zeptá se hlas. Blaise. Pokusím se vyslovit jeho jméno, ale nic ze mě nevyjde.

„Žije, ale má slabý tep a je rozpálená,“ odpoví jiný hlas. Heron. „Musíme ji vzít dovnitř.“

Někdo mě zvedne do náruče a nese. Myslím, že je to Heron. Opět se snažím promluvit, ale vyjde ze mě jen povzdech.

„Art, tvůj plášť,“ ozve se Heron a jeho slova duní pod mou tvář přitisknutou k jeho hrudi. „Zakryj jí hlavu. Má přecitlivělé oči.“

„Jistě,“ přisvědčí Art a zašustí látka. Opět se utápím ve tmě.

Dovolím jí, aby mě pohltila. Jsem se svými přáteli, a to znamená v bezpečí.

Když oči opět otevřu, ležím na kavalci ve stanu. Jasně slunce tlumí silná látka z bílé bavlny, proto je světlo snesitelné. Pořád mě bolí hlava, ale už jenom mírně a tupě. V krku už mě neškrábe, a když se hodně zamyslím, vzpomínám si, jak mi Artemisia lila vodu do otevřených úst. Polštář je stále vlhký tam, kde se netrefila.

Avšak jsem sama.

Přinutím se posadit, přestože tím znásobím bolest. Kalovaxiané se dříve nebo později vrátí a kdo ví, jak dlouho Cress ponechá Sórena naživu. Udělat se toho musí spousta, zato času se nedostává.

Opřu se bosým chodidlem o udusanou hlinu a přinutím se zvednout. Sotva tak učiním, vchod do stanu se otevře a Heron vstoupí dovnitř. Musí sklonit hlavu, aby prošel. Když mě uvidí při vědomí a na nohou, zaváhá a několikrát zamrká, aby se ujistil, že se mu to jenom nezdá.

„Theo,“ vysloví pomalu, jako by zkoušel zvuk mého jména.

„Jak dlouho to trvalo?“ zeptám se ho tiše. „Kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem vešla do dolu?“

Chvíli mě pozoruje. „Dva týdny,“ odpoví.

Jeho slova mě srazí zpátky na kavalec. „Dva týdny,“ opakuji. „Připadalo mi to jako hodiny, možná dny.“

Zdá se, že to Herona nepřekvapuje. Proč by mělo? Také si tím prošel.

„Spala jsi?“ zeptá se mě. „Jedla? Pila? Musela jsi, protože jinak bys byla v mnohem horším stavu.“

Zavrtím hlavou. Pokouším se posbírat úlomky vzpomínek, ale nedaří se mi je poskládat dohromady. Vybavuji si nesouvislé detaily, duchy, kteří nemohli být skuteční, a oheň proudící mi v žilách. Ale nic víc.

„Měli jste mě tady nechat,“ vyčtu mu. „Dva týdny... Cressina armáda se může každým dnem vrátit a Sóren –“

„Podle všeho žije,“ skočí mi Heron do řeči. „A Kalovaxiané nedostali rozkaz se sem vrátit.“

Zírám na něho. „Jak to víš?“

Pohodí ramenem. „Od zvěďů,“ ucedí, jako by se to rozumělo samo sebou.

„Vždyť žádné nemáme,“ namítanu.

„*Neměli* jsme,“ opraví mě. „Ale doneslo se nám, že nový Theyn je ve své domovině, dva dny cesty odtud. Podařilo se nám mluvit s několika jeho otroky, než se vydali do hlavního města. Právě jsme obdrželi první vzkaz. Theyn zatím svým vojskům nerozkázal, aby se vrátila. Kromě toho se většina naší armády rozprchla. Zůstal jen Blaise, Artemisia, Erik, Prokletý drak, já a ti, kteří se stále zotavují ze zranění. Ale i ti za den nebo dva odejdou s Prokletým drakem do bezpečí.“

Sotva ho vnímám. Pořád se snažím vypořádat s představou zvěďů. Dokážu myslet jen na Elpis a na to, co se stalo, když jsem ji přiměla, aby se stala špehem.

„Vyzvědače jsem neschválila,“ vyčtu mu.

„Protože jsi o den dřív zmizela v dole,“ odsekne odměřeně. „Nebylas tady, abys cokoliv odsouhlasila, a nebyl čas čekat, až se vrátíš. Pokud vůbec.“

Námítka se mi zadrhne v krku, a tak ji radši spolknu. „Jestli zemřou –“

„Bude to nezbytné riziko,“ připomene mi Heron. „Věděli, do čeho jdou. Kromě toho jsem slyšel, že císařovna není tak paranoidní jako císař. Považuje tě za mrtvou a domnívá se, že my ostatní pro ni nepředstavujeme žádnou hrozbu. Zmocnila se Sórena a je přesvědčená, že vyhrála. Proto není ostražitá.“

Císařovna. Přijde někdy den, kdy si pod tímto slovem představím Cress, a ne císařovnu Anke?

„Zmínil ses, že armáda odtáhla. Kam?“

Heron si dlouze vydechne. „Když jsi byla pryč, přišla jsi o spoustu hašteření. Skoro ti závidím. Vecturiánský náčelník nám spolu se svým vojskem poslal na pomoc dceru Maile. Sóren byl pryč, a tak nejvíc zkušeností s bojem mají Erik a Maile. Ale v ničem se neshodnou. Erik chce obsadit hlavní město a Sórena zachránit.“

„Hloupý nápad,“ vrtím hlavou. „Přesně tohle očekávají, a i kdyby ne, na obléhání města nás není dost.“

„Přesně to tvrdila Maile,“ přikývne Heron. „Povídala, že bychom měli pokračovat v cestě k zemskému dolu.“

„Jenže cesta vede kolem měst plných lidí, kde se nemáme kam skrýt. Nejsou tam lesy ani hory,“ připomenu. „Hravě nás odhalí a Cress si na nás počká v cíli i s armádou.“

„Erik nás upozorňoval na totéž,“ přizná Heron. „A teď víš všechno.“

„Kdo tedy vyhrál?“ vyzvídám.

„Nikdo. Bylo rozhodnuto, že pošleme jednotky do měst podél řeky Savria. Žádné z nich není moc velké, takže budeme schopni pochytat Kalovaxiany a osvobodit jejich otroky, kteří posílí naše šiky. Dále získáme zbraně a potraviny. A co je nejdůležitější, naši bojovníci nebudou sedět na zadku jako tučné kachny.“

„Jako my, chceš říct,“ zamumlám a mnu si spánky. Bolest tentokrát nemá s dolem nic společného. „Takže teď je na mně, abych to rozsekla.“

„Později,“ odpoví. „Až budeš schopná udržet se na nohou.“

„Nic mi není,“ vyhrknu s větší vervou, než je třeba.

Heron mě ostražitě sleduje. Otevře pusku, ale zase ji rychle zavře a zavrtí hlavou.

„Jestli se chceš zeptat na důl, tak věz, že si nic nepamatuju,“ povzdechnu si. „Poslední, na co si vzpomínám, je, že vstupuju dovnitř – a pak už nic.“

„Časem se ti to vybaví,“ chlácholí mě. „Možná je to takhle lepší. Já o svých zkušenostech nikdy mluvit nebudu. Předpokládám, že ty na tom budeš stejně.“

Polknu. Odmítám na to myslet. Nechám si to na jindy. Teď musím uvažovat o důležitějších věcech. „Něco tě trápí,“ předhodím Heronovi. „Ven s tím!“

Na okamžik se zamyslí. „Zabralo to?“

Hned nepochopím, co tím myslí, ale náhle si vzpomenu – na důvod, proč jsem se do dolu vypravila, na trampoty s ovládním ohně i vedlejší účinky Cressina jedu. Vydala jsem se do dolu, abych získala sílu. Šla jsem tam v naději, že jí načerpám dost, abych se postavila Cress, až přijde čas.

Zabralo to? Existuje pouze jeden způsob, jak to zjistit.

Zvednu levou pěst a přivolávám oheň. Cítím ho ještě dřív, než rozevřu prsty. Je silnější než předtím. Snadno vyšlehne, jako by byl mojí součástí a jen se držel pod povrchem. Hoří jasnějším plamenem, víc pálí, ale to není všechno. Vyhodím ho do vzduchu a on se v něm vznáší, plameny nešlehají, ale stále žije a září. Heron vytřeští oči, ale nic neřekne. Zvednu ruku a pokrčím ji. Ohnivá koule kopíruje každý můj pohyb a stává se žhavou dlaní. Vrtí prsty stejně jako já. Sevru je v pěst a ona učiní totéž.

„Theo,“ zašeptá ochraptěle Heron, „viděl jsem, kam až dokázala zajít Ampeliova moc, když mě cvičil. Tohle nedokázal.“

Polknu, natáhnu se po ohni a udusím ho v hrsti. Promění se v hromádku popela.

„Kdyby ti to nevadilo, Herone,“ spustím s očima upřenýma na tmavé saze, které se mi rozmazávají po kůži jako vložky z koruny z popela. „Mina je tu pořád s námi? Je –“

„Léčitelka,“ doplní a přikývne. „Ano, pořád je tu. Ošetřuje zraněné. Dojdu pro ni.“

Jakmile odejde, opráším si dlaně a nechám saze spadnout na zem.

Ve chvíli, kdy Mina vstoupí do stanu, se již udržím na nohou, avšak tělo jako by mi stále nepatřilo. Každý pohyb – každé nadechnutí – vyžaduje obrovskou námahu a bolí mě každý sval. Mina si toho musela všimnout, protože jí stačil jediný pohled a vědoucně se usmála.

„To je běžné,“ chlácholí mě. „Když jsem vyšla z dolu, kněžka mi řekla, že mě bohové rozlámali na kousíčky a uhnětli znovu. Přesně tak jsem se cítila.“

Přikývnu a zase si sednu. „Jak dlouho to trvá?“ vyzvídám.

Pokřčí rameny. „Bolesti mě trápily pár dní, ale bývá to různé.“ Odmílčí se a důkladně si mě prohlédne. „To, co jsi udělala, byla neuvěřitelná hloupost. Vydat se do dolu, když už máš určitou dávku síly – když jsi zpola plná nádoba – tím si říkáš o šílenství. Uvědomuješ si to, že ano?“

Skláním zrak k zemi. Dlouho mě nikdo takhle nekáral, ani se nestaral o moje blaho. Pokouším se rozpomenout, kdo o mě naposled projevil starost. Nejspíš matka. A také Hoa, i když beze slov.

„Vím, jaké je riziko,“ prohlásím.

„Jsi královna Astrey,“ pokračuje, jako bych nic neřekla. „Co bychom si bez tebe počali?“

„Poradili byste si i beze mě,“ odpovím mnohem hlasitěji. „O jednoho člověka víc nebo míň... Během obléhání a za války jsme jich

ztratili daleko víc, včetně mé matky. Vždycky jsme vytrvali a překonali všechny nesnáze. Nebyl by v tom žádný rozdíl.“

Mina mě drží v šachu odměřeným pohledem. „Stejně to byla pitomost,“ trvá na svém. „Ale skrýval se v tom i kus odvahy.“

Znovu pokrčím rameny. „Tak nebo tak – určitě to zabralo,“ pochlubím se.

Ukážu jí totéž, co Heronovi. Nejenom že umím vyčarovat oheň, ale může se stát mojí prodlouženou rukou. Mina mě po celou dobu sleduje s našpulenými rty a neucedí ani slovo, dokud neskončím a opět nesmetu popel na zem.

„A spala jsi,“ poznamená víc pro sebe než pro mě.

„Jako dřevo, co jsem se doslechla,“ přisvědčím suše.

Vykročí ke mně. „Smím ti sáhnout na čelo?“ zeptá se.

Přikývnu a ona přitiskne hřbet ruky na moje obočí. „Nejsi horká,“ poznamená a natáhne se, aby se dotkla jediného bílého pruhu v mých kaštanových vlasech.

„To už tam bylo předtím,“ odpovím na nevyslovenou otázku. „Památka na jed.“

Přikývne. „Vzpomínám si. Císařovna má vlasy úplně jiné. Myslím, že bys měla poděkovat Artemisii. Kdyby tak rychle nepoužila svůj dar, aby tě zbavila účinků jedu, odsákala bys to daleko víc. Kdybys nezemřela na místě, dorazil by tě pobyt v dole.“

„Ty jsi Cress – císařovnu – neviděla,“ podotknu, abych změnila námět hovoru, „ale určitě jsi slyšela historky o její síle.“

Mina se zamyslí. „Něco jsem slyšela,“ připustí zdráhavě, „ale historky zhusta přehánějí.“

Vzpomínám si, jak Cress zabila císaře tím, že sevřela jeho krk ve svých žhavých rukách, a jak přejela konečky prstů po desce stolu a zůstalo po nich sežehnuté dřevo. Nikdy jsem neviděla člověka, z něhož by vyzařovala větší síla. Nemám ponětí, jak by mohl někdo zveličt to, co jsem viděla na vlastní oči.

„Připadalo mi, že... ona svůj dar vyvolávat nemusí. Císaře zabil holýma rukama během několika vteřin,“ vyslovím nahlas svoje myšlenky.

„A ty se stále necítíš dost silná, aby ses jí postavila,“ oduší Mina.

„Neznám nikoho, kdo by to dokázal,“ přiznám. „Slyšela jsi někdy o Strážcích, kteří dokázali zabít s tak nepatrným úsilím?“

Zavrtí hlavou. „Nikdy jsem neslyšela o tom, že by Strážci zabíjeli,“ upřesní. „Není to jejich styl. Když se někdo provinil natolik, aby zasloužil hrdelní trest, vyřešili to mnohem světštějšími prostředky. Strážci nikdy neubližovali prostřednictvím daru, který dostali od bohů. Byla by to svatokrádež a zneuctění posvátného.“

Vzpomenu si na Blaise, který šel do bitvy s vědomím, že může zemřít, a s odhodláním zabít tolik Kalovaxianů, kolik stačí vyřídit. Zneužil tím svůj dar? Anebo se v době války posuzují věci jinak?

„Co děti, které jsi mi ukázala? Ty, které jsi zkoušela?“ Vzpomenu si na chlapce a děvčátko se stejně proměnlivou mocí, jakou má Blaise. „Jak se mají?“

„Laius a Griselda,“ doplní. „Mají se tak dobře, jak se dá za daných okolností čekat. Jsou vyděšení a poznamenáni děsivými experimenty, které na nich Kalovaxiané prováděli, avšak v mnoha ohledech jsou silní.“ Na okamžik se odmlčí. „Tvůj hypotetický přítel jim velice pomohl, byť tu s nimi není. Někdy druhému uleví pouhé vědomí, že není se svými potížemi na světě sám, jak si myslel.“

Když jsem Mině vyprávěla o Blaiseovi, nikdy jsem ho nejmenovala. Bystře mě prokoukla. Zdá se, že přesně ví, o kom byla řeč. Ale přinejmenším se ho nebojí. Ani Laiuse a Griseldy.

„Řekla jsi ještě někomu o svých zjištěních?“ zeptám se jí.

Našpulí rty. „Nic jsem nezjistila, Vaše Výsosti.“ Pokrčí rameny. „Mám pouze hypotézu, a ta nestojí za rozruch. Lidé se bojí toho, čemu nerozumějí, a v nejistých časech jako teď může strach vést k nebezpečným rozhodnutím.“

Kdyby lidé věděli, jak silní a nespolehliví jsou Blaise, Laius a Griselda, možná by je zabili. Ačkoliv to vím, narážka z jejich úst mi vyrazí dech.

„Každý viděl, co Blaise udělal na lodi,“ zamumlám. „Viděli, že málem zničil sebe i všechny kolem. Přesto mu neublížili.“

„Ne,“ souhlasí. „Dokonce se domnívám, že časem budou jeho hrdinský čin opěvovat v baladách. Protože nikdo nedošel újmy. Teď je za hrdinu. Hrdinu tak mocného, že se nedokáže ovládnout, ale to pro ně nic neznamená. Nikdy nezapomínej, že se to může v mžiku změnit.“

SLEPÁ ULIČKA

Mina navrhně, že by mi prospěla procházka, a přestože moje tělo proti tomuto nápadu silně protestuje, řídím se její radou. Ztěžka se opírám o Herona, přesto moje svaly při každém kroku křičí bolestí, ale nepopírám, že čistý vzduch v plicích a slunce hřející na kůži za to utrpení stojí. Svaly se začínají uvolňovat a muka se stávají snesitelnějšími.

Připadá mi zvláštní vidět, že je tábor horníků opuštěný. V prázdných barácích zůstali jen nemocní a zranění. Heron mi ukazuje, které slouží jako nemocnice, ale ani by nemusel. Stěnami pronikají výmluvné zvuky – kašel, sténání a kvílení. Hrozí, že kvůli nim utonu v moři viny.

Mnohem víc jich přežilo a jsou v pořádku, říkám si. Mnohé jsme osvobodili.

Heron se mě snaží rozptýlit a ukazuje na další budovy, které nepodlehly zkáze. „Jídlo se rozděljuje ve staré jídelně,“ vysvětluje, „a skupina žen a mužů, kteří tu dobrovolně zůstali, chodí na lov a sbírají ovoce, aby nám zásoby nedošly moc rychle. Až odtud odejdeme, abychom dostihli vojsko, nebudeme hladovět.“

Dokonce i pro staré barabizny, kde kdysi žili otroci, se našlo využití. Spát tu samozřejmě nikdo nechtěl, proto se vyklidily, a teď

slouží jako sklad zbraní a místo, kde je možné cvičit se v boji, aniž by člověk trpěl pod palčivým sluncem.

„Kdo tu cvičí?“ zeptám se Herona, když mi předvádí jednu z místností. „Myslela jsem, že vojáci odešli.“

„Všichni ne,“ odpoví opatrně. „Většina těch, kterým se v dolech dostalo požehnání, se velmi rychle zapojila. Našlo se i pár staršinů, kteří se ujali velení. Avšak jsou tu i tací, kteří potřebují víc pomoci.“

Požehnaní. Kalovaxiané tu věznili víc než tucet požehnaných Astreanů. Připomenu si, že na nich prováděli pokusy, a zachvějí se. Viděla jsem důkaz na vlastní oči: rozřezanou kůži, uťaté prsty na rukou i nohou, jeden muž dokonce přišel o oko.

„Copak se tak rychle vzpamatovali?“ podívím se. Když jsem odcházela do jeskyně, žádný z nich by nedokázal přejít tábor, natož bojovat.

„Pomáhal jsem jim s fyzickým zotavením,“ přizná Heron a pohodí rameny. „Avšak rány na duši jsou něco úplně jiného. Mnozí pojali trénink jako cestu k uzdravení. Chtěli to. Art, Blaise a já jsme na ně dohlíželi spolu s několika staršinami obeznamenými s tréninkem, přestože to nejsou Strážci. Samozřejmě neumí všechno, ale za ten krátký čas, který jsme měli k dispozici, učinili velký pokrok. A měli by v něm pokračovat.“

Artemisia mi kdysi líčila, jak se cítí, když zabíjí. Dělá jí dobře, že si bere něco nazpátek. Zdá se, že v tom není sama.

„Také brzy začnu trénovat,“ prohlásím.

„Napřed se soustřeďme na chůzi,“ nabádá mě Heron.

Vtom mě ze zamyšlení vytrhne pár paží, který mě chytí kolem pasu, zvedne do vzduchu a zatočí se se mnou. Málem vykřiknu, avšak než tak stačím učinit, ozve se známý hlas:

„Vítej zpátky v zemi živých,“ řekne Erik a postaví mě na zem.

Otočím se k němu a vrhnu se mu kolem krku.

„Viš, že se mi po tobě stýskalo?“ zeptám se ho se smíchem.

„Nevěřil bych ti, kdybys mi tvrdila, že ne,“ odpoví a přitiskne mě k sobě.

„Opatrně s ní!“ kárá ho Heron. „Ještě je trochu křehká.“

Erik se zamračí. „Královna Theodosia? Viděl jsem kameny, které byly mnohem křehčí.“

Usměju se a jemně se vymaním z Erikova sevření. „Vážím si toho, ale Heron se tak úplně nemýlí.“

Sotva to vyslovím, Erik ode mě ucouvne a prohlédne si mě od hlavy až k patě. „Vypadáš, jako bys prošla jedním nebo dvěma pekly.“

„Možná třemi,“ přiznám.

„Theo!“ zvolá nový hlas. Otočím se a spatřím, jak se ke mně řítí Artemisia. U boku se jí leskne dýka a bleďě modré vlasy za ní vlají.

Na rozdíl od Erika ví, že mě nemá drtit v náruči. Místo toho mě zlehka a nemotorně poklepe po rameni. „Jak je ti?“ zeptá se opatrně.

„Jsem naživu, což je mnohem víc, než máme právo očekávat,“ odpovím s úsměvem. „Zabralo to.“

Její úsměv se prohloubí. „Doufala jsem v to,“ přizná. „Jinak by tvoje nová přezdívka vyznívala celkem nešťastně.“

Zamračím se a těkám pohledem mezi nimi. „Moje nová přezdívka?“ nechápu.

Ti tři si vymění spiklenecký pohled, ale je to Artemisia, kdo se mi teatrálně ukloní, a ostatní ji následují.

„Slovutná Theodosia,“ prohlásí, „Královna plamenů a vzteku.“

Všichni tři se napřímí, a přestože se usmívají, není to vtip, bez ohledu na to, jak se Artemisia snaží situaci zlehčovat. Královna plamenů a vzteku. Drsná přezdívka. Čiší z ní síla, ale zároveň brutalita. Poprvé si uvědomím, že ať prohraju nebo zvítězím, tohle bude můj odkaz. Vzpomenu si na obrazy mé matky, něžné akvarely, na nichž je oblečená ve splývavých šifonových rízách. Myslím na básně napsané na její počest, opěvující její krásu, laskavost a něžného ducha. Nazývali ji Královnou míru. Byla úplně jiná než já.

Mlhou v mé hlavě probleskne prchavá vzpomínka.

*„Zemřela jsem jako Královna míru a mír zemřel spolu se mnou,“
řekla mi. „Ale ty jsi Královna plamenů a vzteku, Theodosie. Zariádíš,
že se jejich svět ocitne v jednom ohni.“*

Netuším, co se v dole odehrálo, jestli mě navštívil matčin duch, anebo mě jenom šálila fantazie, ale vím, že jsem svoje nové přízvisko zaslechla dřív, než bylo vysloveno, a je mi z toho úzko.

Bez Blaise nemůžeme zosnovat žádný plán, proto pošlu přátele pro ostatní velitele, kteří zůstali v táboře, a sama se vydám k výcvikovým místnostem, kde Blaise tráví skoro všechn svůj čas. Heron nechtěl, abych šla sama, ale ujistila jsem ho, že cestu přes tábor zvládnou, a tak rozpačitě souhlasil.

Upřímně řečeno, jistá si nejsem. Ačkoliv se cítím lépe, každý krok mě stojí spoustu úsilí. Ale radši se vypořádám s bolestí, než aby se někdo stal svědkem našeho shledání.

„Jenom tě prosím, abys to nedělala. Neopouštěj mě,“ naléhal, než jsem zamířila do dolu. Nedávno jsem ho prosila o totéž. Ani jeden z nás neposlechl.

Drtí mě pocit viny, když si vzpomenu, jak se mu zlomil hlas, jak ztracený vypadal v tom okamžiku, jako bych přetnula jeho poslední spojení s tímto životem. Jako by již nebyl odhodlán jej opustit.

Odešel jako první, připomínám si. Dvakrát se řítit do náruče smrti, přestože jsem ho žádala – úpěnlivě prosila – aby to nedělal. Nemůže mi vyčítat, že dělám totéž.

A teď? Proti všem předpokladům jsme oba naživu a nyní musíme čelit následkům našich rozhodnutí.

Našla jsem stavení, které mi popsal Heron. Stojí kousek od ostatních a obklopuje ho zbytek plotu. Vzpomínám si, že jsem ho zahlédla

během bitvy – velkou černou věc, která se zvláště leskla v paprscích slunce – červeně a oranžově. Søren mi vysvětlil, že je vyrobený ze železa smíšeného s ohnivými kameny. Teď je z větší části stržený.

Když maličko pootevřu dveře, objeví se přede mnou místnost tonoucí ve tmě, osvětlená jedinou svící planoucí uprostřed. Poskytuje tolik záře, abych rozpoznala Blaise, Laiuse a Griseldu. Děti jsou stále hubené, ale nepatrně se jim zakulatily tváře a pleť pozbyla část nezdravé bledosti – ačkoliv její odstín možná zkresluje plamen svíčky. Avšak tmavé kruhy pod jejich očima, připomínající modřiny, zakrýt nedokáže.

Stejně stíny pod nimi má i Blaise, což je následek nedostatku spánku.

Jsou silnější, než když jsem je viděla naposled, což se ukáže, když Griselda vyskočí do vzduchu a mrští ohnivou koulí velkou jako moje hlava o kamennou zeď. Okamžitě se rozplyne, ale zanechá po sobě stopu po spálenině. Stěny jsou jimi pokryté tak hustě, že jsou víc černé než šedé.

O zlomek vteřiny později dívka přistane na zemi a zlomí se v pase. Nedostává se jí dechu, avšak potutelně se usmívá. Úsměv je to prchavý, ale dozajista tam je.

„Výborná práce,“ pochválím ji a všichni tři sebou polekaně škubnou. Griselda se napřímí a její oči mě vyhledají. Není o moc mladší než já, může jí být nanejvýš patnáct. Náhle mě napadne, že jestli od mého pobytu v jeskyni uplynuly dva týdny, teď mi musí být sedmnáct.

„Vaše Výsosti,“ osloví mě Griselda a rozpačitě se mi ukloní. Laius ji nemotorně následuje.

„Tohle není třeba,“ nabádám je, než se přinutím podívat na Blaise.

Na rozdíl od dětí vypadá úplně stejně, jako když jsem ho viděla naposledy. Zelené oči působí unaveně a hněvivě svírá rty. Ale

způsob, jakým se na mě podíval, byl opravdu jako rána pěstí do břicha. Zírá na mě, jako bych byla duch, a on netušil, jestli se mě má bát nebo jásat.

Kdysi se mě zeptal, jestli se ho bojím, a já byla nucena přiznat, že ano. Teď se mě přece nemůže děsit – určitě ne stejným způsobem – ale možná je jen vynervovaný z toho, co mu můžu v příští minutě říct, nebo co můžu udělat, popřípadě ho zlomit.

Připomínám si, že on mě opustil jako první, ačkoliv tohle pomyslení mě neuklidňuje tak, jak jsem doufala.

Blaise si odkašle a odvrátí se. „Je čas na oběd,“ oznámí a téká pohledem mezi Laiusem a Griseldou. „Běžte se najíst a vraťte se za hodinu.“

„Co kdybyste si vzali na odpoledne volno?“ vložím se do hovoru. „Potřebuji si Blaise vypůjčit na zbytek dne.“

Blaise zavrtí hlavou. „Na hodinu,“ prohlásí.

Laius a Griselda nás pozorují vykulenýma očima. Možná jsem jejich královna, ale Blaise je jejich učitelem. Vyběhnou z místnosti, co jim nohy stačí, než začnu jeho stanovisko rozporovat. Dveře za nimi s bouchnutím zapadnou a zvuk se odráží od stěn a zvýrazňuje ticho, které po sobě zanechali. Protahuje se a bobtná a já se přinutím ho prolomit.

„Musíme se dohodnout na strategii,“ řeknu mu. „Sejdeme se s ostatními vůdci a budeme rokovat. Což potrvá déle než hodinu.“

Zavrtí hlavou a ani se na mě nepodívá. „Já budu užitečnější tady.“

„Potřebuji tě tam,“ naléhám. Zmocňuje se mě zoufalství a začíná mě dusit.

„Kdepak,“ oponuje. „Nepotřebuješ.“

Na okamžik mi dojdou slova. Takhle jsem si naše setkání nepředstavovala. „Myslela jsem, že budeš přinejmenším rád, že nejsem mrtvá,“ sdělím mu nakonec.

Pohlédne na mě, jako bych ho udeřila. „Samozřejmě že jsem, Theo,“ nechá se slyšet. „Každou vteřinu, kdy jsi byla tam dole, jsem prosil bohy, aby ti dovolili se vrátit, a budu jim děkovat po zbytek života za to, že přede mnou teď stojíš.“

„Za to, že jsem šla do dolu, se omlouvat nebudu,“ odpovím. „Věděla jsem, co dělám, a znala jsem riziko. Ale kvůli Astree to stálo za pokus. Musel sis myslet totéž, když ses vrhl do té bitvy.“

„Kvůli tobě,“ vyštěkne a jeho slova jsou ostrá jako dýky. „Miluji Astreu – nechápej mě špatně – ale když jsem se hnal do boje s vědomím, že se z něj nemusím nikdy vrátit – dělal jsem to pro tebe.“

Slova jsou zbraň i polaskání, avšak zlost v nich skrytá podnítl můj vztek. „Kdyby ti na mně doopravdy záleželo, potom bys poslechl, když jsem tě prosila, abys to nedělal,“ vyčítám mu.

Zavrtí hlavou. „Vidíš mě jiného, než jsem,“ odsekne mrazivějším tónem, než jsem od něho kdy slyšela. „Máš špatný úsudek. Heron, Artemisia, a dokonce ani princátka by se se mnou nehádali. Udělal jsem to, o co bys mě nikdy nepožádala, a nemíním se za to omlouvat. Když se svět staví na hlavu a já si nejsem ničím jist, můžu se spolehnout na tebe. Bez ohledu na to, kde jsme, anebo proti komu bojujeme, já se vždycky rvu za tebe. A ty vždycky především bojuješ za Astreu.“

Ucouvnu o krok.

„Tohle mi nemůžeš vyčítat,“ zadrmlím tiše. „Co bych byla za královnu, kdybych stavěla tebe – anebo kohokoliv, *cokoliv* – jiného nad vlastní zemi?“

Zavrtí hlavou, sálá z něho hněv. „Nic ti nevyčítám, Theo,“ odpoví mírně. „Jenom ti říkám, jak si stojím.“

Na to se nedá nic říct, on stanovisko nezmění. Nelze učinit nic, abychom se cítili lépe. Po chvíli se znovu ozve:

„Se mnou strategii probírat nemusíš. Na to máš Art a Prokletého draka. Nemluvě o vůdcích z jiných zemí. Chceš mě tam mít jako

útěchu, ale ani tu nepotřebuješ. Ty se beze mě obejdeš, ale Laius a Griselda ne.“

Slova jsou jako trny zarývající se mi pod kůži. Odejdu dřív, než prohlásím něco, čeho budu později litovat. Vyjdu ven do slunečního světla a zavřu za sebou dveře. Přemítám, jestli mi tolik ublížila samotná slova, anebo pravda, jež se za nimi skrývá.

STŘET

V domě velitele zdejších vojáků jsem byla naposledy se Sórenem, Cress a císařem, a přestože je zde vzorně uklizeno, ozvěny tehdejších událostí přetrvávají. Na desce mahagonového stolu jsou stále zuhelnatělé šrámy tam, kde po něm Cress přejela prsty. V rýhách dřevěné židle, na níž seděl císař, uvízl popel. Na koberci zůstala vypálená červená skvrna od otráveného vína, které jsem vypila. Některé věci zkrátka vyčistit nelze, ať je drhnete sebevíc. *Měli bychom srounat tuhle barabiznu se zemí, napadne mě, až odtud budeme odcházet.*

Do konce života bych sem nemusela vstoupit, avšak soukromí, velký stůl a sbírka map hovoří ve prospěch této místnosti. Lepší ke strategickému plánování nenajdeme. Přesto mi dělá potíž odtrhnout zrak od fleku na koberci.

„Je to jednoduchá výměna, Thoro. Tvoje smrt, nebo tvoji lidé.“

Opět cítím, jak se mi jed propaluje hrdlem a já vnímám jen bolest a žár. Opět vidím Cress, jak se nade mnou tyčí, a nepřítomnými očima zvědavě sleduje, jak se svíjím v hrozivých mukách. Se stejným zaujetím zkoumala zdánlivě nepřeložitelné texty.

Domnívá se, že jsem zemřela. Jak se zachová, až zjistí, že to není pravda? Možná jsme vyrovnané, ale jedna věc se nezměnila – ona se mě bez váhání pokusí zabít, jen co dostane příležitost, ale já bych totéž udělat nedokázala. A právě to mě děsí.

„Theo,“ vytrhne mě z myšlenek hlas. Odrhnu zrak od skvrny na koberci a spatřím Prokletého draka sedět na rohu stolu se zkříženými nohama. Možná by její pozice působila upjatě, kdybychom se ocitly někde jinde. Avšak moc dobře vím, že žádný velký jásoť ze shledání od ní očekávat nemůžu. Nepatrně kývne hlavou a já to chápu tak, že je ráda, že jsem přežila.

Erik a Sandrin, staršina z uprchlického tábora ve Sta'Criveru, jsou zde spolu s dívkou, která mi je rychle představena jako Maile z Vecturie, nejmladší dcera náčelníka Kapila, a soudě podle jejího vzhledu byla přesným opakem svého střízlivého, mírumilovného otce. Ačkoliv oba jsou snědí a mají dlouhé černé vlasy, Maile vzdorovitě špulí pusu a pronikavé oči vzbuzují dojem, jako by neustále uvažovala o tom, koho má praštit.

V nadcházejících dnech Sandrin a Prokletý drak odplují po moři, aby odvezli do bezpečí ty z Astreanů, kteří nechťejí, anebo nemohou bojovat. To bylo jediné, na čem se dokázali shodnout.

„Nemůžeme tu zůstat o moc déle,“ prohlásím, když mě zasvěťí do situace. „Císařovna sem každým dnem pošle armádu – pokud už není na cestě.“

Maile se rozesměje, pokukuje po ostatních. „Stráví dva týdny blouděním v temnotách a vyšle k nám tím varování tak okaté, že by ho poznalo i dítě,“ vyhrkne dřív, než se na mě podívá. „Co si myslíš, že jsme dělali, zatímco jsi šílená bloudila v dole?“

„Nezešílela jsem,“ ohradím se ostře. „A podle toho, co jsem se doslechla, jste toho v mé nepřítomnosti moc nezvládli – kromě věčných hádek.“

„Většina našich vojsk odešla dobýt města kolem řeky Savrie, ale jakmile se dohodneme na plánu převzetí hlavního města, zase se k nám přidají,“ odpoví Erik. Opírá se o kamennou stěnu u dveří. Zdá se, že nám nevěnuje moc pozornosti a místo toho se soustředí na jablko, které okrajuje malým nožíkem.

Maile se zamračí. „Hlavní město.“ Zakoulí očima. „Koukám, že se pořád držíš svého idiotského plánu.“

Idiotský plán to je a já jsem si jistá, že v hloubi duše to ví i Erik. Avšak nedávno přišel o matku a celý život se mu obrátil vzhůru nohama. Jediný příbuzný, který mu zůstal, je Sóren. Jediná spřízněná duše v tomhle podivném a děsivém světě. Nemůžu mu jeho pošetilost vyčítat – mohu jen doufat, že na to přijde sám.

„Zmocnit se zemského dolu je také hloupost. Ale to jsi vymyslela ty, že?“ Přistoupím k mapě a přejeďu prstem po trase, kterou bychom museli urazit. Museli bychom projít několika velkými městy, a sotva by nás obyvatelé zahlédli, poslali by za Cress rychlého posla. Klidně bychom jí sami mohli poslat dopis se svými záměry.

Maile jen zavrčí, ale neodpoví. Podívám se na Prokletého draka. „Co si myslíš ty, teto? Nevěřím, že bys neměla v rukávu spoustu jiných možností. Poděle se o ně s námi, prosím.“

Prokletý drak váhá a kříví rty. „Maile má svým způsobem pravdu,“ řekne po chvíli. „Každý Strážce disponuje svým druhem síly, ale v bitevních podmínkách... Kdyby se nám podařilo osvobodit zemský důl, každý ze Strážců, který by se k nám přidal, by měl sílu dvaceti neobdařených vojáků.“ Zamyšleně nachýlí hlavu. „Ale pravdu máš i ty, Theo. Císařovna by se dozvěděla o našem počínání a udeřila by na nás plnou silou. Neměli bychom šanci.“

„To jsou naše možnosti,“ zdůrazním. „Jaké jsou ty tvoje?“

Prokletý drak přejeďe prstem po mapě od ohnivého dolu po Doraz. „Císařovna Giosetta mi dluží velkou laskavost. Souhlasila, že se postará o uprchlíky z Astrey, dokud válku nevyhrajeme. Ale možná by se nechala přesvědčit, aby nás podpořila i vojensky. Třeba by její jednotky mohly táhnout tudy.“ Naznačí trasu z Dorazu dolů k východnímu pobřeží Astrey, kde leží zemský důl. „Je to den cesty do vnitrozemí, avšak významně se tím snižuje riziko, že si nás někdo všimne. Zejména za předpokladu, že císařovně způsobíme problém jinde.“

Přikývnu. „Podaří se ti Giosettu přesvědčit?“ zeptám se a vzpomenu si na císařovnu ze Sta'Crivera. Patřila k těm lepším nápadníkům, kteří se tam ucházeli o moji ruku, avšak stále zůstávala panovnicí s vlastními potřebami a zájmy. Pochybuji, že nám poskytne vojsko z čisté dobroty srdce.

Prokletý drak se zamyslí nad mojí otázkou. „Po obléhání ohnivého dolu ses stala méně riskantní investicí, a mnozí by rádi viděli Kalovaxiany na kolenou – mezi nimi i Giosetta. Vyrostla poblíž hranice s Goraki a viděla, jak Kalovaxiané tuto zemi zpusťovali. Bude pochopitelně požadovat kompenzaci, ale není to nemožné.“

„Jaký druh kompenzace?“ vyštěknu ostře. Nezapomínám, že Prokletý drak kdysi bez mého souhlasu slíbil Sta'Criveranům vodní důl. Nemíním tetu znovu podcenit.

Drak vytuší moji podezřívavost, protože na mě vycení zuby ve falešném úsměvu. „Giosetta se mě snažila přesvědčit, abych se vzdala své pirátské kariéry a stala se mořským lupičem – pod vlajkou Dorazu. Možná s tím budu souhlasit. Až válka skončí, spolu s ní se ze světa ztratí i kalovaxianští draci a já nebudu mít koho proklínat.“

Teta je špatně čitelná jako vždycky, ale klidně to může být výmluva původem ze Sta'Crivera. Ať je to, jak chce, já to beru.

„Dobře tedy.“ Znovu se zahledím na mapu. „To tedy bude tvůj úkol. Kam zamíříme my ostatní? Nejbliž je vzdušný důl –“

„Z hlediska vzdálenosti ano,“ souhlasí Drak, „avšak museli bychom pochodovat před pohoří Dalzia a překonat řeku Savrii. Nemluvě o několika velkých městech, která musíme obejít, a dost rozlehlé pustině, kde se není, kde skrýt.“

Zadívám se na rozsáhlé vnitrozemí. Teta má pravdu. Sami bychom se do vzdušného dolu dostali rychle a nepozorovaně, ale teď, po osvobození ohnivého dolu, je nás moc. Měli bychom štěstí, kdyby se nám podařilo dostat k řece Savrii dřív, než se císařovna dohleďne o našich činech.

„Co vodní důl?“ zeptám se po chvíli. „Z geografického hlediska leží nejdál, avšak mohli bychom postupovat podél pobřeží a skrývat se v horách. Cestou narazíme jenom na malé vesničky. Buď se jim můžeme vyhnout, anebo je dobýt, když bude třeba. Nepředstavují velkou hrozbu. Vodní Strážci možná nemají fyzickou sílu zemských Strážců, avšak Artemisia je dostatečně bojovná, a já dokážu vymyslet pár válečných lstí založených na iluzi.“

Nikdo mi hned neodpoví, ale všichni si vymění pohled.

„Ozvali se nám zvědové, které jsme nasadili do Theynovy domácnosti,“ ozve se po chvíli Sandrin. „Zdá se, že krále Etrista... rozhodně nepotěšilo, že jsi uprchla ze Sta'Crivera a ukradla mu majetek.“

„Byly jste uprchlíci,“ zdůrazním. „Ne jeho majetek.“ Avšak moc dobře si pamatuji, že jim byla přidělována ta nejhorší práce, kterou nikdo nechtěl dělat, a dostávali za ni ubohou almužnu. V očích Sta'Criveranů nebyli víc než otroci.

„Ne,“ upřesní Sandrin, „ale ukradené lodi ano. Avšak umím si představit, že i ztrátu uprchlíků pociťuje v mnoha ohledech.“

„Přesně tak,“ přisvědčím. „Na lodi jsem zapomněla. Jak moc je naštvaný?“

„Dost na to, aby se spikl s císařovnou – ještě víc než předtím. Doneslo se nám, že se za pět dní mají sejít sta'criveranští a kalovaxianští vyslanci, aby uzavřeli obchodní dohodu.“

„Obchodní dohodu?“ opakuji pomalu. „Jakou?“

„Nejspíš půjde o sta'criveranská vojska,“ odpoví Drak. „Ale ať už je ve hře cokoli, na uzavření smlouvy pojedete osobně dohlédnout Etristův syn, princ Avaric. Proto lze předpokládat, že půjde o něco důležitého. Obchod se uskuteční ve vodním dole. Podle našich zdrojů mají Sta'Criverané dorazit za pět dní kolem poledne a k dohodě dojde při západu slunce. Kdybychom se vydali k vodnímu dolu, vpochovali bychom jim přímo do rány.“

Něco mi nesedí a trvá vteřinu, než si uvědomím, co to je. „Avarica by takovou dálku s vojskem neposílali – není generál, nemá s bojem žádné zkušenosti. A jejich armáda je podprůměrná – hodně mírně řečeno. Sám jsi povídal, že nikdy nemuseli bojovat. Nač takový obchod?“

Maile pokrčí rameny. „Každý člověk se počítá a nás je víc.“

Zavrtím hlavou. „To nedává smysl. Bude za tím víc. A co by z toho měl král Etristo?“

„Vodní důl,“ odpoví Prokletý drak. „Ačkoliv naše dohoda ztroskotala, chce ho mít stůj co stůj.“

Tomu věřím. Jeho země se potýká s obrovským suchem. Ale tohle vysvětlení mi připadá ještě *méně* uvěřitelné.

„Takže král Etristo posílá svého následníka do válkou zmítané země jenom proto, aby se vrátil s prázdnýma rukama a ústním slibem? Není důvod, aby sem princ jezdil osobně.“

Sandrin nakloní hlavu. „Ty si myslíš, že je za tím něco víc?“

„Ano,“ přikývnu. „Avšak nevím co. Ale pokud po tom tak úpěnlivě baží Sta’Criverané i Kalovaxiané, tak to chci taky.“

Zarazím se a zírám na mapu, jako bych místo obrysů, jmen a cest z ní mohla vyčíst odpověď.

„Mohli bychom vkročit do pasti,“ míním. „Anebo past nastražit jim.“

„Jak?“ zeptá se Drak.

„Prostřednictvím iluzí,“ odpovím. „Využijeme sílu vodního dolu. Když Sta’Criverané dorazí za poledne, kdy se s nimi setkají Kalovaxiané?“

Drak a Maile se na sebe podívají. „Z hlavního města to nemají tak daleko,“ nechá se po chvíli slyšet teta. „Nepojede jich mnoho. Umím si představit, že budou chtít být na místě ve stejný čas.“

Zvolna přikývnu. „Můžeme je přibrzdit, aby mezi příjezdem Sta’Criveranů a jejich vlastním nastala prodleva několika hodin?“

Drak se nad tím zadumá. „Ano, to by šlo zařídit. Pošleme pár záškodníků na místa, kde budou odpočívat. Odvážou jim koně, přeríznou řemeny, přidají jim něco do jídla, aby jim bylo špatně. Proč?“

„Kdyby se nám podařilo Sta'Criverany zajmout, než Kalovaxiané dorazí, mohli bychom místo Sta'Criveranů poslat v převlečení na schůzku Artemisii a někoho dalšího z vodních Strážců, aby vyvěděli, o čem je řeč. Museli bychom okamžitě vyrazit, abychom se na místo srazu dostali dřív než domluvené strany, ale –“

„A co bude se Sórenem?“ zeptá se tiše Erik. Dlouho mlčel a já jsem málem zapomněla, že je tu s námi. „Theo, slíbila jsi, že pro něho uděláme, co bude v našich silách.“

Kousnu se do rtu. Část mé osobnosti si nepřeje nic jiného než vytáhnout na hlavní město s ohněm šlehajícím ze špiček mých prstů. Spálila bych každého a všechno, co se postaví mezi Sórena a mě. Ale kdyby tu byl, nazval by mě hlupačkou jenom za to, že něco takového zvažuji.

„Princ je nejmenší z našich priorit,“ ozve se Sandrin dřív, než stačím něco říct.

„Nejspíš je dávno mrtvý,“ dodá Prokletý drak. „Zachraňovala bys mrtvolu.“

„Jestli chceš slyšet můj názor,“ vyštěkne Maile, „tak je dobře, že jsme se ho zbavili.“

Erikův obličej je výrazem ztělesněného zoufalství a já si umím představit, jak zatíná zuby, aby nekřičel bezmocí. Nic mu nevyčítám. Netuším, co se se Sórenem právě teď děje, ale určitě to není nic příjemného. Přesto jsou připomínky ostatních správné. Život jedince stojí proti životu tisíců.

„Pamatuji si, co jsem slíbila, ale právě teď nemůže být Sóren prioritou.“ Podívám se na Erika. „Odešel s Cress, aby nás ochránil. Ušlechtil se pro nás obětoval. Jsem si jistá, že kdybych se ho mohla zeptat, jak bychom si měli v téhle situaci počínat, souhlasil by se mnou.“

Sleduji, jak se Erik zatváří otřeseně, aby vzápětí nasadil neproniknutelný kamenný výraz. Najednou se nepříjemně podobá císaři, svému otci. Beze slova vyběhne z místnosti a práskne za sebou dveřmi tak silně, až se divím, že se nerozštíply.

Rozhostí se nepříjemné ticho, dokud ho neprolomím. „Má někdo lepší plán?“

„Plán nemáš,“ podotkne mírně teta. „Máš nápad.“

„Takový, který vyžaduje jednat rychle, pokud má vyjít,“ prohlásím. „Za svítání vyrazíme a zbytek doladíme cestou. Ledaže by měl někdo lepší nápad.“

Rozhlédnu se kolem sebe, ale nikdo se neozve, dokonce ani Maile.

„Výborně,“ ucedím. „Uvědomte vojska. Ať na nás co nejdřív počkají v lese Perea. Tam se sešikujeme a odtamtud zaútočíme.“

Erik na mě čeká venku.

„Říkala jsi, že Sórena zachráníme,“ vpálí mi, sotva mě uvidí. „*Slíbila* jsi mi to.“

Pohlédnu mu do očí, přikývnu a skloním zrak. „Já vím,“ připusťtím. „Ale oni mají pravdu, Eriku. Kdybychom se teď vydali Sórena zachránit, bude to na účet ostatních. A kromě toho do hlavního města nevede cesta, na jejímž konci bychom nepřišli o život. To přece víš.“

Erik pevně zavře oči a zavrtí hlavou. „Je to můj bratr, Theo,“ řekne a zlomí se mu hlas. „Nemůžeme ho nechat zemřít.“

„Nevíme, jestli mu hrozí smrt,“ připomenu, přestože i mým vlastním uším to zní naivně. „Cress by ho nevláčela celou cestu do hlavního města jenom proto, aby ho zabila. To mohla udělat tady. Jestli ho nechala naživu, měla k tomu důvod.“

„Veřejná poprava prince, který zradil, je důvod docela slušný,“ poznamená.

Zavrtím hlavou. „Její pozice na trůnu je slabá a v hlavním městě je spousta těch, kteří se domnívají, že právoplatným následníkem je Sóren. Nejvíc by jí prospělo, kdyby se za něho provdala.“

„Teď jenom hádáš.“

Pokrčím rameny. „Však ty taky,“ zdůrazním. „Ale já Cress znám. Je moc chytrá, aby ho zabila. Napřed se ho pokusí důkladně využít.“

„Jestli máš pravdu, pak se jí Sóren vzepře,“ řekne a poklesne mu hlas.

Sevře se mi žaludek. Cress není tak sadistická jako císař, namlouvám si, ale nejsem si jistá, nakolik je to pravda. Je to zlomená dívka a já nemám ponětí, čeho je schopná.

„Mučení vydrží,“ podotknu a vytěsním tuhle představu z hlavy.

Mučení. Slovo zůstane viset mezi námi, ostré a ošklivé. Na všechno vrhá neblahý stín. Dělá se mi zle z představy, že Sórena mučí – mučí ho *kvůli mně*. Protože jsem přistoupila na Cressiny podmínky a vypila jed, přestože mě Sóren prosil, abych to nedělala.

„Slíbila jsi to,“ opakuje Erik a jeho slova se do mě zabodávají jako dýky.

„Jak by to vypadalo, Eriku?“ zeptám se a z mého hlasu číší bezmoc. „V té místnosti jsem byla nejmladší a potřebovala jsem, aby mě považovali za sobě rovnou, a ne za zamilovanou pubertální dívku, která se snaží zachránit svého chlapce. Najdeme způsob, jak Sórena zachránit. Hodlám slovo dodržet. Ale musíme jednat chytře. Proto tě žádám, abys mi důvěřoval.“

Erik váhá a já se na okamžik bojím, že nebude souhlasit. Místo toho se smutně usměje.

„Je to ironie,“ uleví si. „Kdykoliv došlo na tebe, Sóren moc trpělivosti neměl.“

Jeho slova na mě dopadnou jako facka a cítím příliv viny. „Možná ne,“ připustím. „Ale podívej se, kam ho to dostalo. A na mně závisí příliš mnoho lidí, abych si mohla dovolit stejnou chybu.“

PŘE

Ve staré astreanské baladě se zpívá o slunci zapadajícím do Kalodeanského moře. Moc si z ní nepamatuji, jen mlhavé útržky. Přesto právě teď zaznívá její ozvěna v mé duši, když se dívám, jak žhavá oranžová koule mizí za obzorem a zalévá teplou září zubaté vrcholky hor, které se nad námi tyčí. Oblohu zbarví odstíny fialové, lososové a tyrkysové. Tam, kde je nejtmaší, se začínají objevovat první hvězdy.

Jsem doma, pomyslím si a upínám se k tomuto vědomí. Už nikdy nechci odejít.

Překvapilo mě, že sotva jsem před pár týdny vystoupila na břeh, okamžitě jsem poznala, že jsem doma, avšak zcela jsem to docenila až v tomto okamžiku. Jsem doma, a pokud to bude v mých silách, už nikdy tyhle břehy neopustím.

„Jestli ses už dostatečně pokochala kýčovitým západem slunce, tak bychom mohli začít,“ ozve se kousavě Artemisia, ačkoliv se mi zdá, že i ji upoutala barevná podívaná.

Otočím se k ní a k Heronovi. Vidím, že je Artemisia vyčerpaná. Poznám to podle její nabručenosti. Ale ani Heron není svěží. Hrbí ramena a těžknou mu víčka. Kdyby bylo po jejich, seděli by v jídelně před plnými talíři, a potom by si před spaním povídali. Místo toho mě následovali do nitra hor jen s několika suchary a kousky sušeného masa na zahnání hladu.

Šli se mnou, protože jsem je o to požádala. Ne jako královna – to by možná zabralo na Herona, ale Art by mi určitě poradila, kam si mám strčit svou korunu. Kdepak. Jsou tu jako moji přátelé a já jsem jim za to vděčná.

Donedávna jsem se domnívala, že nejsem schopná nikomu věřit, ale teď bych těmhle dvěma svěřila cokoliv.

Právě proto jsem je odvěkla doprostřed hor, pryč od zvědavých očí ostatních.

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, a pohlédnu na svoje ruce. Ve dlaních hýčkám ohnivé koule.

Heron už tohle představení viděl, ale Artemisia na ně zamýšleně pohlédne.

„Slušná práce,“ poznamená, „ale tohle jsi uměla ještě dřív, než jsi odešla do dolu. Ještě před jedem.“

Heron se na ni podívá s otevřenou pusou a já si uvědomím, že tohle jsem mu nikdy neprozradila. „Co uměla?“ Pohlédne zase na mě. „Co že jsi uměla?“

Povzdechnu si a sevřu prsty, abych plameny udusila. „Nebylo to totéž,“ vysvětluji. „Tehdy jsem nedokázala oheň ovládat a nikdy nebyl tak silný. Omezoval se na žár, to ano, ale nešlehaly z něj plameny.“

Heron na mě dál zírá s otevřenými ústy, ale po chvílce je zavře. „To jsi mi nikdy neřekla.“

Pokrčím rameny. „Neřekla jsem to nikomu. Art na to přišla náhodou. Napřed mě napadlo, že zešílím, anebo že jsem prokletá... Sama nevím. Připadalo mi snadnější nést tohle břemeno sama.“

„Jako když jsi nám zatajila, že se císař chce s tebou oženit?“ zeptá se Heron a vrtí hlavou. „Měla jsi nám to říct. Blaise to také nevěděl?“

„Ne,“ přiznám a odvrátím se. „Měl dost svých starostí. Nechtěla jsem mu přidávat další.“

Heron pomalu přikývne a pečlivě váží svá další slova. „Proto tady teď není?“

Hned mu neodpovím, zato si založím paže. „Oba jsme usoudili, že nám prospěje určitý odstup.“ Snažím se mluvit věcně a oprostít se od emocí.

Artemisia se usklíbne. „Uvidíme, jak dlouho vám to vydrží. Vy dva jste jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet. Potřebujete jeden druhého jako moře potřebuje měsíc.“

V hloubi duše ucítím podráždění. „Sám mi předhodil, že ho nepotřebuju, a já nemám čas ani energii konejšit jeho ego. Kromě toho, když je tak odhodlaný sám sebe zničit, je to jeho volba, ale já ho při tom povzbuzovat nebudu.“

Artemisia si vymění s Heronem pohled, kterému nerozumím. Pak si Art povzdechne.

„Dobře, takže dokážeš vyvolat oheň a podle Herona umíš změnit jeho strukturu, což je... jiné,“ shrne moje počínání, „ale tobě to nijak neprospěje, až použiješ svoji schopnost proti nepříteli.“

Nepříteli. Oceňuji, že se vyjádřila obecně, místo aby vyslovila Cressino jméno. Zajímalo by mě, jestli někdy přestanu cítit palčivou bolest, kdykoliv je zaslechnu. Vypudím ho z mysli a soustředím se na oheň. Opět ho přivolám.

Artemisia na mě kývne, ať k ní přistoupím. „Zase potrénujeme,“ oznámí mi s kyselým úsměvem. „Zkus je hodit.“

Hrkne ve mně. „Na tebe?“ podívám se. „Nechci tě zranit.“

Art se rozesměje. „Těší mě, že si myslíš, že to dokážeš.“

Pohlédnu na Herona, který se tváří ostražitě, ale jinak se zdá smířený s osudem. Přikývne. Napřáhnu pravou ruku a hodím. Představuji si oheň jako kouli. Vystřelí z mé dlaně, ale sotva se ocitne ve vzduchu, smrskne se a zmizí v obláčku dýmu.

„Vidíš?“ uchechtne se Artemisia. „Říkala jsem ti, že mi nijak neublížíš.“

Zamračím se a zkusím to levou rukou. Výsledek je stejný. „Ampelio to dokázal. Zdálo se to snadné.“

„Když má člověk dost natrénováno, ledacos vypadá jako hračka,“ míní Heron. „Čím se oheň ocitne dál od tebe, tím je slabší. Nesmíš od sebe odmrstit jenom plamen. Chce to vložit do houdu sílu.“

„Zní to jednoduše, ale já nevím, jak na to,“ přiznám.

„Soustřed se a trénuj,“ poradí mi Heron. „Zkus to znovu. Kámen by ti měl pomoci. Představ si, že jeho prostřednictvím vysíláš svoji energii.“

Dotknu se Ampeliova přívěsku, který nosím na krku. Zhluboka se nadechnu a připravím si v pravé ruce další ohnivou kouli.

„Pořád chceš, abych ji po tobě hodila?“ zeptám se Artemisie.

Zakřením se. „Zkus to.“

Když mrštím ohnivou koulí, cítím ji ve své hrudi stejně jako v paži. Ampeliův přívěsek na mé hrudi tepe jako druhé srdce. Tentokrát oheň opustí moji ruku a drží tvar, a přestože slábne, pluje vzduchem. Artemisia zvedne ruku dřív, než do ní narazí, z jejích prstů vytryskne voda a promění oheň v obláček páry.

„To už je lepší,“ pochválí mě, „ale pořád slabé. Zkus to znovu.“

Než se vydáme na zpáteční cestu, bolí mě každý sval v těle. Skoro se mi stýská po tréninku s mečem. Avšak přestože jsem přetažená, poprvé po dlouhé době je mi dobře a cítím klid na duši. Cítím se *správně*. Víím, že tohle je pouhý začátek a zatím nemám šanci nad Cress zvítězit, ale už jsem učinila první krok k vítěznému cíli, a to pro dnešek bohatě stačí.

„Takže do hlavního města pro Sóraena nejdeme,“ konstatuje Artemisia, když po vinoucí se stezce pospícháme do tábora.

Kdykoliv si na Sóraena vzpomenu, mám pocit, jako bych udělala krok do prázdna. Můj svět se vychýlí z rovnováhy.

„Ne,“ prohlásím v naději, že to vyznívá klidněji, než se cítím. „Bylo by pošetilé tam vpadnout bez dostatečného počtu válečníků a spolehlivého plánu. Kdyby tu byl Sóraen, řekl by nám totéž.“